DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

9. november 2006 *

I sag C-205/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Tribunal des affaires de sécurité sociale de Longwy (Frankrig) ved afgørelse af 14. april 2005, indgået til Domstolen den 11. maj 2005, i sagen:

Fabien Nemec

mod

Caisse régionale d'assurance maladie du Nord-Est,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), J. Makarczyk, G. Arestis og L. Bay Larsen,

* Processprog: fransk.

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: fuldmægtig K. Sztranc-Sławiczek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. marts 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Fabien Nemec ved avocat M. Gamelon

— caisse régionale d'assurance maladie du Nord-Est ved avocats A. Schaf Codognet og F. Verra

— den franske regering ved G. de Bergues og C. Bergeot-Nunes, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved J. Stratford, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Martin, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. april 2006,

afsagt følgende

Dom

1 Det præjudicielle spørgsmål vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, af artikel 15 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT 1997 L 28, s. 1, herefter henholdsvis »forordning nr. 1408/71« og »forordning nr. 574/72«), af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166, s. 1), og af artikel 39 EF.

2 Anmodningen er indgivet under en tvist mellem Fabien Nemec og caisse régionale d'assurance maladie du Nord-Est (herefter »CRAM«) på grund af CRAM's afslag på — ved beregningen af ydelser til asbestarbejdere, der opgiver deres erhvervsarbejde før tiden (herefter »ACAATA«) — at tage den løn i betragtning, som Fabien Nemec har oppebåret i forbindelse med erhvervsarbejde i Belgien.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

Forordning nr. 1408/71

3 Artikel 1 i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»I denne forordning

[...]

t) betyder udtrykkene »ydelser«, »pensioner« og »renter« samtlige ydelser, pensioner og renter, herunder samtlige dele af dem, der afholdes af offentlige midler, og samtlige forhøjelser i form af reguleringstillæg eller andre tillæg, med forbehold af bestemmelserne i afsnit III, samt de ydelser i form af kapitalbeløb, der kan træde i stedet for pensioner eller renter, samt udbetalinger, der foretages som refusion af bidrag

[...]«

4 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, med overskriften »Ligebehandling«, bestemmer:

»Personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.«

5 Forordningens artikel 4, stk. 1, definerer det saglige anvendelsesområde således:

»Denne forordning finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab

b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen

c) ydelser ved alderdom

d) ydelser til efterladte

e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme

f) ydelser ved dødsfald

g) ydelser ved arbejdsløshed

h) familieydelser.«

6 Artikel 4, stk. 2, bestemmer, at forordningen »finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt [...]«.

7 Forordningens afsnit III, kapitel 4, der omhandler arbejdsulykker og erhvervssygdomme, indeholder artikel 58, med overskriften »Beregning af kontantydelser«, der i stk. 1 bestemmer:

»Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning kontantydelser beregnes på grundlag af en gennemsnitsløn, skal fastsætte denne gennemsnitsløn udelukkende på grundlag af de lønninger, der er konstateret under de perioder, der er tilbagelagt efter den nævnte lovgivning.«

Forordning nr. 574/72

8 Artikel 15 i forordning nr. 574/72 fastsætter de »almindelige regler om sammenlægning af forsikringsperioder«.

Forordning nr. 883/2004

9 I henhold til artikel 87, stk. 1, begrunder forordning nr. 883/2004 »ikke ret til ydelser for noget tidsrum, der ligger forud for datoen for dens anvendelse«.

10 Forordningens artikel 90, stk. 1, bestemmer, at »[forordning] nr. 1408/71 ophæves fra datoen for nærværende forordnings anvendelse«.

11 Artikel 91 i forordning nr. 883/2004 bestemmer:

»Denne forordning træder i kraft 20 dage efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden.«

De nationale bestemmelser

12 Lov nr. 98-1194 af 23. december 1998 om finansiering af de sociale sikringsordninger for 1999 (JORF af 27.12.1998, s. 19646), som ændret ved lov nr. 99-1140 af 29. december 1999 om finansiering af de sociale sikringsordninger for 2000 (JORF af 30.12.1999, s. 19706, herefter »lov nr. 98-1194«), indførte en ordning, særligt for asbestarbejdere og tidligere asbestarbejdere, ifølge hvilken de kan opgive deres erhvervsarbejde før tiden. Artikel 41 i lov nr. 98-1194 bestemmer:

»I. — Arbejdstagere og tidligere arbejdstagere i virksomheder, der fremstiller asbestholdigt materiale, velouriserings- og varmeisoleringsvirksomheder, der anvender asbest, eller skibsbygnings- og skibsreparationsvirksomheder tildeles en ydelse for at opgive erhvervsarbejdet før tiden, betinget af, at de ophører med enhver form for erhvervsaktivitet, når de opfylder følgende betingelser:

1. Arbejder eller har arbejdet i en af de ovenfor nævnte virksomheder, som er optaget på en liste, udstedt af ministrene for beskæftigelse, social sikkerhed og budget, i den periode, hvor der i disse virksomheder blev fremstillet eller forarbejdet asbest eller asbestholdige materialer

2. Har nået en bestemt alder, der kan variere på grundlag af varigheden af arbejdet i de i stk. 1 nævnte virksomheder, dog mindst 50 år

[...]

Arbejdstagere eller tidligere arbejdstagere, der i henhold til den almindelige ordning anerkendes at lide af en erhvervssygdom som følge af asbest, og som er optaget på en liste udstedt af ministrene for beskæftigelse og social sikkerhed, har tillige, når de er fyldt 50 år, ret til ydelsen for at have opgivet erhvervsarbejdet før tiden.

Tildelingen af ydelsen for at have opgivet erhvervsarbejdet før tiden kan hverken sammenlægges med en af de indtægter eller ydelser, der er nævnt i artikel L. 131-2 i den franske code de la sécurité sociale, eller med ydelser i forbindelse med alderdom, invaliditet, førtidspensionering eller opgivelse af erhvervsarbejde før tiden, med forbehold af bestemmelserne i det følgende afsnit.

En differentieret ydelse kan tildeles som et tillæg til invalidepension, udbetaling til efterladte eller en personlig alderdomsydelse i henhold til en særlig ordning som omhandlet i kapitel 1, afsnit 1, i bog VII i den franske code de la sécurité sociale, inden for grænserne af den ydelse, der er beregnet i henhold til betingelserne i nærværende bestemmelse.

II. — Ydelsens størrelse beregnes på grundlag af den ydelsesberettigedes gennemsnitlige månedlige bruttoindkomst i de sidste 12 måneder af hans erhvervsmæssige beskæftigelse, i hvilken periode der ikke, i henhold til de i anordningen fastsatte betingelser, henses til bestemte beskæftigelsesperioder med nedsat løn. Ydelsen reguleres i lighed med ydelser, der tildeles i medfør af artikel L. 322-4, andet afsnit, i den franske code du travail.

[...]

Ydelsen ophører, såfremt modtageren opfylder de nødvendige betingelser for at få tilkendt alderspension til fuld sats som omhandlet i artikel L. 351-1 og L. 351-8 i den franske code de la sécurité sociale.

[...]«

13 Artikel 2 i anordning nr. 99-247 af 29. marts 1999 om ydelser i forbindelse med opgivelse af erhvervsarbejde før tiden i henhold til artikel 41 i lov om finansiering af de sociale sikringsordninger for 1999 (JORF af 31.3.1999, s. 4471) bestemmer:

»Den referenceløn, der udgør grundlaget for bestemmelsen af ydelsen, fastsættes i henhold til de i artikel L. 242-1 i den franske code de la sécurité sociales omhandlede lønninger, som den berørte har oppebåret i løbet af de sidste 12 måneders erhvervsmæssige beskæftigelse. Denne indkomst, der i givet fald reguleres i henhold til bestemmelserne i artikel R. 351-29-2 i den franske code de la sécurité sociale, tages i betragtning inden for grænserne af det dobbelte af det i samme lovs artikel L. 241-3 fastsatte loft, der var gældende på tidspunktet for indrømmelsen af retten til ydelsen. Referencelønnen svarer til den gennemsnitlige månedlige indkomst, der er fastsat således.

Størrelsen af den månedlige ydelse svarer til 65% af den i ovenstående afsnit definerede referenceløn, inden for grænserne af det loft, der er fastsat i artikel L. 241-3 i den franske code de la sécurité sociale, med et tillæg af 50% af referencelønnen for den del af lønnen, der ligger mellem en og to gange højere end loftet.

Den laveste ydelse kan ikke være mindre end den laveste forsikringsydelse, der er fastsat i artikel L. 351-3 i den franske code du travail. Størrelsen af denne garanterede ydelse kan dog ikke overstige 85% af referencelønnen.«

14 Artikel L. 242-1 i den franske code de la sécurité sociale bestemmer:

»Med henblik på beregning af bidrag til socialforsikring, arbejdsulykker og familietillæg anses ethvert beløb udbetalt til arbejdstagere som vederlag for eller i forbindelse med arbejde, herunder løn eller indtjening, godtgørelse for betalt ferie, tilbageholdt arbejdstagerbidrag, godtgørelser, tillæg, bonus og andre goder i form af penge, naturalier samt beløb modtaget direkte eller ved en tredjemands mellemkomst som drikkepenge, for lønninger [...]

[...]«

15 Cirkulære nr. DSS/4B/99/332 af 9. juni 1999 om gennemførelsen af bestemmelserne om asbestarbejdere, der opgiver deres erhvervsarbejde før tiden, indeholder en præcisering af reglerne om de regionale sygekassers tildeling, beregning og udbetaling af ydelsen til asbestarbejdere. Cirkulæret bestemmer bl.a., at med hensyn til metoden for beregning af ydelsen og hvad angår perioder med lønnet beskæftigelse i udlandet »kan der foreligge flere situationer. Når lønnen har været underlagt bidrag til social sikring i henhold til artikel L. 242-1 i den franske code de la sécurité sociale, medtages den for de dertil hørende perioder. I andre tilfælde medtages den løn, som er oppebåret under det seneste års beskæftigelse i Frankrig«.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

16 Fabien Nemec, som er fransk statsborger, født i 1954, og bor i Frankrig, har i flere år arbejdet i en virksomhed i Frankrig. Det er ubestridt, at han under dette arbejde blev udsat for asbest.

17 Efter at Fabien Nemec var blevet afskediget i 1994 på grund af lukning af den franske virksomhed, fandt han samme år arbejde i Belgien i en virksomhed, der ligger ca. ti kilometer fra hans bopæl. Under hele sin ansættelse i Belgien har Fabien Nemec fortsat boet i Frankrig og betalt sin skat der.

18 I 1995 anerkendte den kompetente franske myndighed, at Fabien Nemec led af en erhvervssygdom som følge af arbejdet med asbest.

19 Som svar på en ansøgning indgivet af Fabien Nemec i marts 2004 fik han af CRAM i maj samme år en meddelelse om beslutning om tildeling af ACAATA. I overensstemmelse med de gældende nationale bestemmelser var ydelsen blevet beregnet på grundlag af hans gennemsnitlige løn i de sidste 12 måneders erhvervsmæssige beskæftigelse i Frankrig.

20 Fabien Nemec indbragte en klage over beslutningen for CRAM's klageudvalg, idet han gjorde gældende, at CRAM havde undladt at tage den seneste belgiske løn, som var højere end den løn, der var blevet anvendt ved beregningen af ACAATA, i betragtning.

21 Klagen blev afslået af klageudvalget med henvisning til cirkulære nr. DSS/4B/99/332.

22 På denne baggrund anlagde Fabien Nemec sag for Tribunal des affaires de sécurité sociale de Longwy, der har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Har CRAM med skadevirkning for Fabien Nemec truffet en beslutning, der udgør en hindring for den frie bevægelighed i artikel 39 [EF], en tilsidesættelse af forordning nr. 883/2004 eller en tilsidesættelse af artikel 15 i forordning nr. 574/72, da den nægtede at tage hensyn til den af Fabien Nemec i Belgien modtagne løn ved beregning af ydelsen til asbestarbejdere, som han blev tildelt i henhold til artikel 41 i lov nr. 98-1194 af 23. december 1998 med støtte i bestemmelserne i artikel 2 i anordning om gennemførelse af lov nr. 99-247 af 29. marts 1999 og af cirkulære DSS/4B/99 nr. 332 af 9. juni 1999, idet denne løn ikke udløste betaling af bidrag i henhold til artikel L. 242-1 i den franske code de la sécurité sociale?«

Formaliteten med hensyn til anmodningen om præjudiciel afgørelse

23 Den franske regering har gjort gældende, at anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke kan antages til realitetsbehandling, da den forelæggende ret ikke tilstrækkeligt præcist har gengivet den faktiske og retlige ramme for det forelagte spørgsmål.

24 Det fremgår nemlig ikke af den forelæggende rets afgørelse, hvorvidt Fabien Nemec var udsat for asbest under sin erhvervsmæssige beskæftigelse i andre medlemslande end Frankrig, og der henvises heri kun ufuldstændigt og uklart til de nationale

bestemmelser, der finder anvendelse. Den franske regering har endvidere anført, at den forelæggende ret hverken har angivet de grunde, som gav den anledning til tvivl om fortolkningen af de forskellige fællesskabsretlige bestemmelser i afgørelsen, eller forklaret den forbindelse, som efter rettens opfattelse består mellem bestemmelserne i fællesskabsretten og de bestemmelser i national ret, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.

25 Herom bemærkes, at det ifølge fast retspraksis, for at opnå den nødvendige fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som det forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer det faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. bl.a. dom af 26.1.1993, forenede sager C-320/90 — C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., Sml. I, s. 393, præmis 6, kendelse af 8.7.1998, sag C-9/98, Agostini, Sml. I, s. 4261, præmis 4, dom af 9.9.2004, sag C-72/03, Carbonati Apuani, Sml. I, s. 8027, præmis 10, og af 23.3.2006, sag C-237/04, Enirisorse, Sml. I, s. 2843, præmis 17).

26 Domstolen har ligeledes fastslået, at det er nødvendigt, at den nationale ret i det mindste angiver begrundelsen for udvælgelsen af de fællesskabsbestemmelser, som den ønsker fortolket, og angiver den forbindelse, som efter rettens opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen (kendelse af 28.6.2000, sag C-116/00, Laguillaumie, Sml. I, s. 4979, præmis 16, Carbonati Apuani-dommen, præmis 11, og Enirisorse-dommen, præmis 21).

27 I det foreliggende tilfælde må det fastslås, at Domstolen råder over tilstrækkelige oplysninger til at besvare den forelæggende ret på en hensigtsmæssig måde.

28 Dels angives baggrunden for hovedsagen samt den relevante nationale retlige ramme kortfattet, men præcist i forelæggelseskendelsen. Det fremgår heraf, at tvisten er opstået som led i en ansøgning om tildeling af en ydelse i henhold til fransk lovgivning, hvilken ydelse vedkommende er berettiget til, og som han ubestrideligt opfylder betingelserne for at oppebære. Dels angives i forelæggelseskendelsen begrundelsen for udvælgelsen af de fællesskabsbestemmelser, som den ønsker fortolket, samt den forbindelse, som består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i sagen.

29 På denne baggrund kan den franske regerings argumenter ikke tages til følge, hvorfor det præjudicielle spørgsmål fremmes til realitetsbehandling.

Om det præjudicielle spørgsmål

30 Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om beslutningen vedrørende afslaget på at tage den af Fabien Nemec i Belgien modtagne løn i betragtning ved beregning af ACAATA udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 883/2004.

31 I henhold til forordningens artikel 91 træder den i kraft 20 dage efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, men den finder først anvendelse fra datoen for gennemførelsesforordningens ikrafttræden.

32 Da der endnu ikke er udstedt en gennemførelsesforordning til forordning nr. 883/2004, følger heraf nødvendigvis, at bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 stadig finder anvendelse.

33 Følgelig skal det af den forelæggende ret stillede spørgsmål behandles på grundlag af sidstnævnte forordning.

34 Som parterne i hovedsagen, den franske regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anført, må en ydelse som ACAATA, der tildeles tidligere asbestarbejdere, og som opfylder de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning, uden at der skal foretages en individuel bedømmelse af arbejdernes individuelle behov, anses for en social sikringsydelse, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra e), i forordning nr. 1408/71, der omhandler ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme.

35 For så vidt angår genstanden for tvisten i hovedsagen, dvs. de nærmere bestemmelser for beregningen af ACAATA, der fastsættes ud fra modtagerens løn, er CRAM, den franske regering og Det Forenede Kongeriges regering af den opfattelse, at afslaget på at tage den i udlandet oppebårne løn i betragtning, hvilken løn ikke har givet anledning til betaling af sociale sikringsbidrag i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som den myndighed, der har kompetence til at tildele ydelsen henhører under, er foreneligt med artikel 58 i forordning nr. 1408/71.

36 Domstolen har allerede i forbindelse med en bestemmelse, der i det væsentlige har samme ordlyd som artikel 58, fastslået, at en sådan bestemmelse ikke er begrænset til at bestemme, hvilken lov der finder anvendelse til fastsættelsen af referenceperioden for gennemsnitslønnen, men at den tillige har til formål at bestemme, hvilke lønninger den kompetente myndighed skal tage i betragtning ved opgørelsen af gennemsnitslønnen i en bestemt periode, der i henhold til den relevante nationale lovgivning udgør grundlaget for beregningen af kontantydelserne (jf. i denne retning dom af 11.7.1979, sag 268/78, Pennartz, Sml. s. 2411, præmis 8 og 9).

37 Det bemærkes dog, at artikel 58 i forordning nr. 1408/71, som i øvrigt alle andre bestemmelser i denne forordning, skal fortolkes i lyset af artikel 42 EF (jf. i denne retning dom af 9.8.1994, sag C-406/93, Reichling, Sml. I, s. 4061, præmis 21, og af 12.9.1996, sag C-251/94, Lafuente Nieto, Sml. I, s. 4187, præmis 33 og 38).

38 Formålet med denne bestemmelse, nemlig at lette arbejdstagernes frie bevægelighed, indebærer bl.a., at de vandrende arbejdstagere hverken må miste retten til sociale ydelser eller tåle en nedsættelse af størrelsen af disse, fordi de har udnyttet den ret til fri bevægelighed, som tilkommer dem i henhold til EF-traktaten (jf. Reichling-dommen, præmis 24, Lafuente Nieto-dommen, præmis 33 og 38, dom af 9.10.1997, forenede sager C-31/96 — C-33/96, Naranjo Arjona m.fl., Sml. I, s. 5501, præmis 20, og af 17.12.1998, sag C-153/97, Grajera Rodríguez, Sml. I, s. 8645, præmis 17).

39 Det er ubestridt, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede imidlertid kan diskriminere vandrende arbejdstagere i forhold til arbejdstagere, der kun har udført arbejde i en enkelt medlemsstat.

40 Ved anvendelsen af en sådan lovgivning anvendes nemlig en metode for beregning af ACAATA på en vandrende arbejdstager som Fabien Nemec, der er baseret på en løn, som blev oppebåret mere end ti år tidligere, og som derfor ikke har nogen forbindelse med den berørtes aktuelle situation, mens det for dennes kolleger, der altid har arbejdet i Frankrig, er den sidste reelle løn, der tages i betragtning. En sådan arbejdstager må således tåle en nedsættelse af den ydelse, som vedkommende ville have modtaget, hvis han ikke havde udnyttet sin ret til fri bevægelighed.

41 Forpligtelsen til ikke at stille vandrende arbejdstagere, der har udnyttet deres ret til fri bevægelighed, dårligere, indebærer imidlertid ikke, at artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 skal opfattes som værende i strid med den i artikel 42 EF fastsatte målsætning, fordi der ikke ved beregning af kontantydelser kan tages hensyn til løn oppebåret i en anden medlemsstat. Forpligtelsen indebærer nemlig alene, at ydelserne skal være de samme for den vandrende arbejdstager, som den ville have været, hvis han ikke havde udnyttet sin ret til fri bevægelighed (jf. i denne retning Lafuente Nieto-dommen, præmis 39, dommen i sagen Naranjo Arjona m.fl., præmis 21, og Grajera Rodríguez-dommen, præmis 18).

42 Heraf følger, for så vidt angår en situation som den, der foreligger i hovedsagen, at selv om der i henhold til artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 kun skal tages hensyn til den løn, der er oppebåret i den medlemsstat, som den kompetente myndighed henhører under, skal denne løn reguleres og forhøjes, således at den svarer til den løn, som den berørte med rimelighed ville have oppebåret, under hensyn til udviklingen af hans erhvervsmæssige karriere, hvis han var fortsat med at arbejde i den pågældende medlemsstat (jf. i denne retning Lafuente Nieto-dommen, præmis 40, dommen i sagen Naranjo Arjona m.fl., præmis 22, og Grajera Rodríguez-dommen, præmis 19).

43 Det forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 58, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, fortolket i overensstemmelse med den i artikel 42 EF fastsatte målsætning, i en situation som den i hovedsagen omhandlede kræver, at beregningen af »gennemsnitslønnen« som omhandlet i den første af disse to bestemmelser foretages således, at den løn, som den berørte med rimelighed ville have oppebåret, under hensyn til udviklingen af hans erhvervsmæssige karriere, hvis han var fortsat med at arbejde i den medlemsstat, som den kompetente myndighed henhører under, skal tages i betragtning.

Sagens omkostninger

44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om

sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelser af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 58, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, fortolket i overensstemmelse med den i artikel 42 EF fastsatte målsætning, kræver i en situation som den i hovedsagen omhandlede, at beregningen af »gennemsnitslønnen« som omhandlet i den første af disse to bestemmelser foretages således, at den løn, som den berørte med rimelighed ville have oppebåret, under hensyn til udviklingen af hans erhvervsmæssige karriere, hvis han var fortsat med at arbejde i den medlemsstat, som den kompetente myndighed henhører under, skal tages i betragtning.

Underskrifter